

Jn 14, 15-21.

Az **Egyik** az élő Jézus, a **Másik** Jézus szelleme... A Halott kis idő múlva és kis időre visszatért, hogy újra megmondja a barátainak, hogy az ő **Lelke** velük marad. Ő lesz a Másik Védő, Pártfogó, Tanácsadó, Tanító, Emlékeztető, Szószóló, Vigasztaló (görögül: Paraklétoz).

1) Az Egyik

Az **Egyik** egy kis zsidó gyerek volt, aki vonzódott a templomhoz, aki felnőve kétkezi melós lett, majd egy Vadember hatására egy pozitív töltést kapott. A lelke kapott pozitív töltést. Mert a lélek lehet **gonosz** lélek, „**tisztességes**” lélek, meg **szent** lélek.

A gonosz lélek gonoszat tesz, a tisztességes lélek tisztességes dolgokat, a szent lélek pedig esztelen dolgokat. A gonosz gyűlöl, a tisztességes igazságot tesz, a szent pedig csak (esztelenül) szeret.

Ezek olyan nyilvánvalóságok, amelyek hallatára már dög unalom foghat el minket, mert már a könnyökünkön jön ki a „üres duma”.

De talán felkapja az ember a fejét akkor, ha tovább gondolkodik, és arra jön rá, hogy mindhárom léleknek megvan a maga **igazsága**. A gyűlöletnek is, az igazságosságnak is, és (nevezzük így) az irgalomnak is.

Ha valaki bánt engem **igazságtalanul**, nagyon tudom gyűlölni őt. Talán meg is tudnám ölni! És igazam van.

Ha valaki a szemembe vágja az **igazságot**, úgy vágnék vissza, hogy a lába se érje a földet. És nincs igazam?!

Ha valaki a bűneimet látva **megsimogat**, és azt mondja, „nincs semmi baj”, elsírom magam, és képes lennék megcsókolni a kezét, megölelni és sírni a vállán. Mert tudom, hogy nincs igazam, de mégis véd, pártfogol, vigasztal...

Hát ezt az utóbbit nem lehet elfelejteni. Vagy mégis?!

2) A Másik

Visszatérve a kis zsidó gyerekhez, akiből felnőtt lett, és aki a világ legnagyobb esztelenségét hirdette a Gonoszok és a Tisztességesek körében, amiért is ezek kinyírták őt. Azt hiszem még ezek a gonoszok és tisztességesek sem tudják **elfelejteni** őt, mert zavarja őket halálában és halála után is.

Én pedig, akármilyen lélek lakjék bennem, ugyancsak képtelen vagyok elfelejteni őt. Pedig sokszor szeretném. Leginkább akkor, ha rosszat teszek, vagy ha igazságtevésen töröm a fejem. De az jó, ha éppen akkor eszembe jut Ő, pontosabban az a **Másik**, aki az Egyik halála után is tovább él bennem.

Diego Fabri: „Jézus pörét” sok templomban előadtuk. Egy zsidó bíróság azt szeretné per-felújítás során nyilvánosan bizonyítani, hogy Jézus halálra ítéltése jogos és törvényszerű volt.

Már-már az ítélethirdetésig jut a tárgyalás, amikor a nézők közül néhányan védelmükbe veszik Jézust. Egy pap, egy nő (Mária Magdolna féle), egy fiatal (tékozló fiú féle), egy vak (beteg) és a takarítónő, akinek fiát megöli a Gestapó. Az ítéletet kihirdetni akaró Bíró lánya is megszólal Jézus mellett. Az ítélethirdetés végül is elmarad. A bíró kijelenti: *„talán sosem érnek véget kutatásaim arról, hogy ő-e a Messiás, de azt tudom, hogy eljövetele óta ő táplálja és tartja fenn a világ minden reményességét... Ártatlannak, mártírnak nyilvánítom...”* .

Igen, Jézus pillanatnyilag a **világ lelkiismerete**. Kikerülhetetlen, megkerülhetetlen, kitörölhetetlen, a maga Istenképével, a maga emberképével, a maga szent Lelkével.

3) A Harmadik

Az Egyik, a Másik után következne a **Harmadik**... A Harmadik én, te és mi vagyunk, akiknek az a feladatuk, hogy lelkünkben a negatív, vagy a semlegesnek gondolt minőség helyett a pozitív értéket képviseljük, és éljük, amíg élünk. Vagyis:

Legyünk **Védői** azoknak, akiket bántanak.

Legyünk **Pártfogói** azoknak, akiket támadnak.

Legyünk **Tanácsadói** azoknak, akik döntés előtt állnak.

Legyünk **Tanítói** azoknak, aki az igazságok között nem ismerik az új igazságot („parancsot”).

Legyünk **Emlékeztetői** azoknak, akik tudják, de kezdik elfelejteni, amit már egyszer felismertek.

Legyünk **Szószólói** azoknak, akik már életükben megélték és meg is szenvedték a lelkiismeretükhöz való hűséget.

Legyünk **Vigasztalói** a szomorkodóknak, a betegeknek, a szenvedőknek és a bűnösöknek.

--- A **lélek** bennünk van, nem kell se galamb, se tűzláng, se olaj ahhoz, hogy belénk kerüljön. Csak egy **döntés** kell. Jézus kérést mond: *„Kérjétek az Atyát!”*. De a kérés csak kinyilvánítása annak, hogy akarjuk azt a **Másik lelket** magunkban, és készek vagyunk egyedül és együtt képviselni ebben a világban.

[Kovács László elmékedése, 2020. május 17.]